

www.puendee.com

นวนิยายไทย

เพลิงรุ่ง • นุสมล

लगพิมพ์ในนิตยหรงไทย พ.ศ. ๒๕๕๕

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : โดยสำนักพิมพ์เพื่อนดี, ตุลาคม ๒๕๖๐

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : ฟารุค สมครไทย

ราคา : ๓๕๕ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
นุสมล.

เพลิงรุ่ง.- กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๖๐.

๕๒๐ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-638-1

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

คอมพิวเตอร์ - ศิลปกรรม

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

วิญชน์ ตรีธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ

สมยงค์ กงใจ สุพรรณมา เศตรา

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

www.puendee.com

www.facebook.com/puendee

www.sakulthaionline.com

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

‘เพลิงรุ่ง’ ตีพิมพ์เป็นตอนๆ ในนิตยสารหญิงไทยได้เพียง ๒ บทเท่านั้น นิตยสารเล่มนี้ก็มีอันปิดตัวลงในปีพ.ศ. ๒๕๕๙ ผู้เขียน คือ นุสมล ยังคงเขียนบทต่อๆ มา โดยหวังว่าแฟนนักอ่านที่ติดตามผลงานของเธอคงมีโอกาสอ่านเรื่องราวทั้งหมดในวันหนึ่ง

ทันทีที่เรื่องจบลง สำนักพิมพ์เพื่อนดีจึงได้ติดต่อขอรวมเล่มเพื่อสนองความต้องการของผู้รอคอย และในที่สุดก็สำเร็จสมบูรณ์ดังประสงค์แล้ว

นวนิยายเรื่องนี้ เกี่ยวข้องกับชีวิตของเด็กสาวผู้มีความพร่องในชีวิต และต่อมากลายเป็นความพร่องทางจิตใจที่ถมไม่เต็ม ชาติศีลธรรมและคุณธรรมยี่ดเหนี่ยว แม้คนรอบข้างจะทดแทนความขาดของเธอด้วยความปรารถนาดีและความรักมากเท่าใด ใจของหญิงสาวก็ยังคงรุ่มร้อนไปด้วยเพลิงริษยา ที่สามารถทำร้ายกระทั่งตัวเองได้

หวังว่าผู้อ่านจะชื่นชอบและติดตามผลงานของ นุสมล ด้วยความเพลิดเพลิน...สำหรับเรื่องนี้ และเรื่องอื่นๆ ของเธอต่อไป

เพลิงรุ่ง

นุสมล

“อะไรนะคะ”

รัชดายื่นตัวขา ตกตะลึงกับคำบอกกล่าวของสามี เธอประหลาดใจจนพูดไม่ออก โลกทั้งใบดูเหมือนจะหยุดหมุนไปชั่วขณะ

“นั่งลงก่อนคุณตา ใจเย็นๆ ขอให้เราพูดกันด้วยเหตุผลเถอะ”

ภาณุทอดเสียงสูงข่ม ภรรยาวัยสี่สิบเศษที่ยังดูสาวและสวยอยู่มาก หย่อนกายลงนั่ง ทั้งที่ยังรู้สึกเบลอลง เหมือนคนครึ่งหลับครึ่งตื่น

“เหตุผลที่ทำให้คุณเก็บความลับมาตั้งสี่สิบปี คุณทำกับฉันอย่างนี้ได้ยังไง คุณณ”

รัชดาขึ้นเสียงกับสามี ออกใจร้อนผ่าวราวกับมีเพลิงสุ่ม ทั้งที่ปกติแล้วเธอไม่ใช่คนเจ้าอารมณ์แต่อย่างใด เพราะความเป็นครูบาอาจารย์ที่สอนนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยมาร่วมสี่สิบปี ทำให้เธอต้องมีเหตุและผลเป็นเครื่องกำกับใจอยู่แล้ว

ทว่าเรื่องที่ออกจากปากของสามีครั้งนี้ เธอคงทำใจให้ยอมรับด้วยเหตุผลได้ยาก

“ผมไม่คิดว่ามันจะมีวันนี้”

ภาณุวางหน้าเคร่งขรึม พร้อมรับปฏิบัติการโต้กลับของภรรยาอย่างใจเย็น รัชดาหายใจแรง ริมฝีปากสีนระริกจนต้องเม้มไว้แน่น เธอมองหน้าผู้เป็นสามีด้วยแววตาดัดฟ้าระคนผิดหวัง นับเป็นครั้งแรกตั้งแต่แต่งงานใช้ชีวิตคู่อยู่กินกันมา ที่เขาทำให้เธอเกิดความรู้อึ้งอย่างนี้

“คุณตา ผมขอโทษ”

สามีหนุ่มใหญ่ยืดดอกกล่าวนั้นอย่างลูกผู้ชาย ซึ่งทำให้อารมณ์คุกรุ่นของภรรยาที่จวนเจียนจะระเบิดเต็มที ลดอุณหภูมิความโกรธเกรี้ยวลงไปได้มาก ทว่ามันยังมีความร้อนระอุอยู่ในอก เหมือนภูเขไฟที่รอวันเวลาจะพ่น

ถ้าลาวาออกมาทำลายทุกสิ่งให้ราบเป็นหน้ากลอง

“แค่คำขอโทษ มันไม่ทำให้ความรู้สึกของฉันดีขึ้นหรอกค่ะ ความผิดมันก็ยังเป็นความผิดอยู่วันยังค่ำ”

“คุณตา...” ภาณุลากเสียง รู้สึกหนักใจกับท่าทีของภรรยาอยู่มาก “ถ้าคุณรู้เรื่องนี้มาก่อน คุณจะไม่ต้องแต่งงานกับผมหรือ”

รัชดาถอนหายใจ ทว่าความรู้สึกที่อัดอั้นตันใจกลับไม่ลดน้อยถอยลงสักเท่าใด

“คุณตั้งคำถามง่าย แต่ฉันตอบยากค่ะ เพราะเวลานี้ไม่ใช่เวลานั้น”

“นั่นสิ คุณตา เมื่อเราย้อนเวลากลับไปแก้ไขเรื่องราวในอดีตไม่ได้ทำไมเราถึงไม่ช่วยกันทำปัจจุบันให้มันดีล่ะ”

รัชดาารู้สึกโกรธขึ้นมาอีก เมื่อภรรยาพยายามปิดความรับผิดชอบให้พ้นไปจากตัว แล้วดึงเธอเข้าไปร่วมแก้ไขเรื่องราวในอดีตที่ผิดพลาดของเขา

“ดีสำหรับใครคะ คุณณ”

“ก็เราทุกคน”

“ผู้ชายคิดอะไรง่าย ๆ ทำอะไรง่าย ๆ เหมือนกันหมด พอเกิดปัญหาขึ้นก็เที่ยวดึงคนอื่นให้รับผิดชอบเรื่องที่ตัวเองก่อ” รัชดาพูดตัดพ้อแกมโกรธ

“คุณจะทำหน้าว่าอย่างไร ผมก็ยอมรับทั้งหมด คุณตา ขออย่างเดียวอย่าทำลายครอบครัวของเราด้วยมือของเราเองเลยนะ ผมรักคุณ รักลูก ไม่ใช่แค่ปาก ตลอดเวลาที่เราใช้ชีวิตคู่มาด้วยกันก็พิสูจน์ให้คุณเห็นแล้วว่าผมรักครอบครัวของเรามากแค่ไหน มีสักครั้งไหมที่ผมทำให้คุณผิดหวังหรือออกนอกกลุ่มนอกลู่นอกทาง แล้วก็รู้สึกครั้งใหม่ที่ผมละเลยความสุขของคุณกับลูก”

รัชดาถอนหายใจจนนับครั้งไม่ถ้วน จากประสบการณ์ชีวิตของเพื่อนอาจารย์ทำให้เธอตระหนักว่าทุกครอบครัวย่อมจะมีมรสุมพัดผ่านเข้ามาในชีวิต ซึ่งบางครั้งครอบครัวก็สามารถฝ่าฟันมรสุมที่โหมกระหน่ำแล้วประคองนาวาชีวิตไปได้ตลอดรอดฝั่ง แต่บางครั้งครอบครัวก็ไม่สามารถฝ่าฟันพายุร้ายไปได้ ทำให้เรือชีวิตต้องอับปางล่มลงกลางคัน

เธอรู้สึกสะทอนใจ สู้คู่สำหรับประคองชีวิตคู่มาสี่สิบกว่าปี แล้วลู่อู่ ท้องฟ้า

ที่กระจ่างใส ไม่เคยมีวิ่วแววมะเหมมอกมิดครึ้มเข้าปกคลุมมาก่อน ก็มีอันต้องมรสุมพัดกระหน่ำ ทำให้เรื่อน้อยโคลงเคลงด้วยแรงกระเพื่อม ทั้งที่ยี่สิบกว่าปีที่ผ่านมา นั้น ครอบครัวของเธอขึ้นชื่อว่า เป็นครอบครัวตัวอย่างก็ว่าได้ ด้วยผู้เป็นสามีนั้นมีความเจริญก้าวหน้ามาตามลำดับ กระทั่งเขาได้นั่งเก้าอี้รองอธิบดีในปัจจุบัน และตำแหน่งอธิบดีก็คงจะอยู่ไม่ไกลในอนาคตอันใกล้ เพราะเขามีความรับผิดชอบในหน้าที่การงานอย่างเต็มความสามารถ

แต่แล้วฟ้าก็ผ่าเปรี้ยงลงมากลางวันแสกๆ จะไม่ให้เธอโกรธสามีอย่างไรได้ ยอมรับว่าเธอทั้งโกรธและแค้นใจมากเป็นที่สุด

“คุณดา เรื่องในอดีตทั้งหมด ผมขอยอมรับผิดชอบคนเดียว”

ภานุกุพยายามอ่อนน้อมบรรยายด้วยสีหน้าและน้ำเสียงที่น่ารักกึ่งขม เพราะเมื่อความลับถูกเปิดเผยออกมาแล้ว ก็ป่วยการที่เขายังดิ่งด้นปฏิบัติ

และเมื่อฝ่ายภรรยานิ่งเงียบ ภานุกุก็กล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนสลับไป

“ผมขอร้องละ คุณดา ผมเป็นพ่อที่ไม่ได้ดูแลลูกสาวมายี่สิบปีแล้ว ขอให้ผมได้ทำหน้าที่ของพ่อชดเชยวันคืนที่ผ่านมาของสายรุ้งเถอะนะ”

รัชดาหน้าตึง เมื่อได้ยินสามีพูดถึงลูกสาวนอกสมรสของเขาด้วยน้ำเสียงอาหาร

“ทำไมลูกสาวของคุณถึงอยู่มาได้ตั้งสิบยี่สิบปีโดยที่ไม่มีคุณ”

“แต่ตอนนี้แม่เขาตาย สายรุ้งเองไม่มีญาติที่ไหน เรียนก็ยังไม่จบ แล้วแกจะอยู่คนเดียวได้ยังไง”

รัชดาเม้มปากแน่น หากเธอยืนกรานปฏิบัติเชิงชั้น ก็คงไม่แคล้วถูกสามีตำหนิว่าเธอเป็นแม่เลี้ยงใจร้าย นี่เท่ากับว่าเธอถูกมัดมือชกชัดๆ จะขยับไปทางไหนก็เหมือนถูกล้อมกรอบจนน่าอึดอัด

“คุณทำให้ฉันไม่มีทางเลือก ทั้งๆ ที่ฉันไม่ใช่คนก่อปัญหา”

“คุณจะประณามอย่างไร ผมยอมทั้งนั้นคุณดา ขอเพียงคุณอนุญาตให้ผมพาสายรุ้งเข้ามาอยู่ในบ้านนี้ ในเมื่อบ้านเราออกจะใหญ่โตกว้างขวาง แค່สายรุ้งคนเดียวคงไม่หนักหนาอะไรไม่ใช่หรือ”

ภานุกุปิดทางเลือกทุกด้าน แต่คนเป็นภรรยาก็ยังไม่ตกปากรับค่าง่ายๆ

เพราะสายรุ้งจะเข้ามาอยู่ร่วมบ้านในฐานะบุตรสาวคนหนึ่งของสามี ไม่ใช่อยู่อย่างผู้อาศัยหรือผู้พักพิง ซึ่งนั่นก็หมายความว่าสายรุ้งจะมีศักดิ์และสิทธิต่างๆ เทียบเท่าแพรวดาวและภาคดา ลูกทั้งสองที่ถือกำเนิดอย่างถูกต้องตามกฎหมายของเขาและเธอ

“มันไม่ใช่แค่เรื่องที่คุณจะพาลูกสาวนอกสมรสของคุณเข้ามาอยู่ในบ้านหรือก่ะ คุณณั คุณเคยนึกถึงปัญหาระหว่างแม่เลี้ยงกับลูกเลี้ยงบ้างไหม ต่อให้ต่างฝ่ายต่างดีแค่ไหน มันก็สนิทสนมกลมเกลียวกันไม่ได้ แล้วคนกลางอย่างคุณก็จะไม่สบายใจ”

รัชดาไม่คาดคิดเลยว่าผู้เป็นสามีที่รักษาภาพลักษณ์อันดีงาม รักและให้ความอบอุ่นกับลูกเมียเสมอมา จะเป็นคนที่โยนปัญหาโครมลงมาบนศีรษะ ทำให้เธอสะเทือนใจอย่างที่สุด

สามีหนุ่มใหญ่ถอนหายใจยาว ปัญหาที่นั่นโซว่าเขาจะไม่รับรู้ เพราะมันเป็นปัญหาโลกแตก ไม่มีทางแก้ไขใดๆ ที่เป็นสูตรสำเร็จ ครอบครัวยืดที่พบเจอกับปัญหานั้น คงต้องหาวิธีรับมือและคิดอ่านแก้ไขกันไป

“คุณดา อย่าตีตนไปก่อนไข้เลย บางทีปัญหาที่คุณคิดว่ามี มันอาจจะไม่มีอะไรก็ได้”

ภกษุพยายามโน้มน้าวให้ภรรยาใจอ่อนยอมตามความประสงค์ของเขา อย่างน้อยเขาก็อยากจะได้ลูกสาวและรับผิดชอบชีวิตของแกบ้าง

ภาพครึ่งอดีตปรากฏชัดขึ้นในมโนสำนึก...

วันนั้นเขายังเป็นเพียงข้าราชการหนุ่มชั้นผู้น้อย ได้รู้จักกับสายฝนหญิงสาวผู้ชนะเลิศตำแหน่งธิดาอะไรสักอย่างประจำอำเภอนั้น ทั้งคู่มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งต่อกัน กระทั่งสายฝนตั้งท้อง เขาตั้งใจที่จะรับผิดชอบเด็กในท้องอยู่แล้ว แต่เขาไม่อาจจะแต่งงานกับเธอได้ เพราะเขารักรัชดาอยู่ก่อนแล้ว รัชดานั้นเป็นหญิงสาวที่เหมาะสมกับเขาทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาหรือชาติตระกูล

เมื่อสายฝนทราบว่าเขาจะรับผิดชอบเพียงลูกในท้อง โดยการจดทะเบียนรับรองบุตรตามกฎหมายเท่านั้น เธอก็หายหน้าไปจากเขา ขาดการติดต่อ

กันนับแต่นั้น จนวันหนึ่งสายรุ้งพกความเด็ดเดี่ยวไปพบเขาถึงที่ทำงาน

‘สวัสดีค่ะ พ่อ’

สายรุ้งกระพุ่มมือไหว้ พร้อมเรียกเขาอย่างเต็มปากเต็มคำ

‘พ่อ เธอเรียกฉันว่าพ่อหรือ’

เขาย้อนถามน้ำเสียงประหลาดใจ ดีที่ห้องทำงานของเขาเป็นส่วนตัว
จึงไม่ตกเป็นเป้าสายตาของใคร

‘ค่ะ ท่านรองฯ ท่านเป็นพ่อของสายรุ้ง’

สาวน้อยรุ่นลูกกล่าวซัดถ้อยซัดคำ แววตามุ่งมั่นไม่มีความลังเลใดๆ
ทั้งที่เป็นการพบหน้ากันครั้งแรก แววตาคู่นั้นก็ทำให้เขาหวนนึกถึงตนเองเมื่อ
ครั้งยังหนุ่มแน่น เพราะเต็มไปด้วยความทะนง เด็ดเดี่ยวบอกความเป็นคนสู้
ชีวิต ไม่ยอมแพ้อุปสรรคใดๆ

‘สายรุ้ง...แม่ของเธอ...’

เขารำลึกขึ้นได้ เพราะนอกจากสายฝนแล้ว เขาก็ไม่เคยกระทำผิด
พลาดกับผู้หญิงคนไหนอีกเลย เรื่องราวระหว่างเขากับสายฝนยังเป็นบาดแผล
ในใจ ที่ไม่อาจจะลืมเลือน

‘สายฝนค่ะ แม่สายฝนเป็นแม่ของรุ้ง’

ภาณุถึงกับนั่งงันราวต้องมนตร์สะกด สาวน้อยใบหน้าคมคาย นัยน์ตา
แจ่มใส ผิวพรรณเกลี้ยงเกลาหมดจด ดูประพิมพ์ประไพคล้ายทั้งเขาและ
สายฝนคนนี้ เป็นลูกสาวของเขาจริงหรือ

เขาจะแน่ใจได้อย่างไรกัน หากสายรุ้งสวมรอยมาเป็นลูกสาวของเขา
เล่า ถ้าเสียรู้เด็กเมื่อวานซี้นละก็รู้ถึงไหนเขาก็อายุไปถึงนั้น

‘รุ้งไม่แปลกใจหรอกค่ะ ที่พ่อจะเคลือบแคลงใจ เพราะพ่อไม่เคยรู้จัก
รุ้ง รุ้งก็แค่คนแปลกหน้าสำหรับพ่อ’

สาวน้อยพูดจาฉาดฉาน ไม่มีความประหม่าใดๆ ทั้งที่เขาคือข้าราชการ
ชั้นผู้ใหญ่ ทรงภูมิและอาวุโสกว่าเธอมาก

ภาณุยิ้มในหน้า หากสายรุ้งเป็นบุตรสาวของเขาจริงตามคำกล่าวอ้าง
ของเธอ ก็ต้องนับว่าเธอได้รับการถ่ายทอดความมุ่งมั่นเด็ดเดี่ยวไปจากเขา

เต็มๆ เพราะเขายังจำได้ตีว่าสายฝนเป็นเพียงเด็กสาวที่มีความอ่อนโยน พุดน้อยและติดจะซ้อายด้วยซ้ำ แต่ทว่าสายรุ้งไม่ได้รับนิสยอย่างนั้นมาจากผู้เป็นแม่สักน้อย

‘แล้วฉันไม่ได้เป็นคนแปลกหน้าสำหรับเธอหรือ’

สายรุ้งสั่นหน้าพลาถย้มละไม แล้วตอบคำถามนั้น

‘พ่อไม่ใช่คนแปลกหน้าของรุ้งหรือคะ รุ้งรู้จักพ่อข้างเดียวมาตั้งนานแล้ว’

‘สายฝนคงจะเล่าเรื่องของฉันให้เธอฟัง’

ภาถนุพิศมอถวงหน้าคมาข่าของอีกฝ่ายแน่วแน่ เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ เขาต้องซักถามให้ได้ความจริงในเบ้องตัน ก่อนที่จะก้าวไปถึงชั้นการพิสูจน์สายเลือดด้วยการตรวจดีเอ็นเอ

‘มากคะ แม่เล่าเรื่องของพ่อให้รุ้งฟังมากมายเหลือเกิน’ สายรุ้งตอบแกมย้มเยื้อน

‘เรื่องอะไรบ้าง’ ภาถนุซักถามเนิบๆ เขาอายุปุ่นนี้แล้ว หากถูกเด็กหลอกได้ก็คองจะเสียผู้ใหญ่

‘แม่บอกว่าพ่อเป็นคนดี มีน้ำใจ และหน้าตาดีหล่อเหลา รุ้งเห็นด้วยกับแม่คะ’

ภาถนุย้มเยื้อม ซอบใจน้ำเสียงใสๆ ที่แสดงคความสนใจของอีกฝ่าย ทั้งที่เป็นการพบหน้ากันครั้งแรก เธอกลับสนทนาอย่างซัดถ้อยซัดคำ ไม่มีแวคอะเขินแม่แต่่น้อย

‘และนี่คะ รุ้งเก็บไว้กับตัวตลอดเวลา’

หญิงสาวปลดตะขอสายสร้อยที่คล้องลือกเกตแทนที่จะเป็นพระเครื่องออก แล้วยื่นไปให้ฝ่ายนั้น ภาถนุมองลือกเกตขนาดเล็กประมาถนเหรียญบาทในฝ่ามือก็พบว่า เป็นภาพของตณสมัยที่ยังเป็นข้าราชการหนุ่มแน่น ซึ่งเขาได้มอบให้สายฝนไว้เป็นที่ระลึกตอนที่คบหาและมีความสัมพันธ์อันลึกซึ้งต่อกัน

ภาถนุถอนหายใจเบาๆ ก่อนอ่อยถามเนิบๆ ว่า

‘สายฝนเป็นอย่างไรบ้าง’

‘แม่เสียแล้วค่ะ’

ภาณุไม่ได้ยินน้ำเสียงเศร้า มีเพียงแววตาที่วูบไหวเท่านั้น บอกถึงความ เป็นนักสู้ชีวิตที่มีจิตใจเข้มแข็ง และเด็ดเดี่ยวคนหนึ่ง เขาไม่มีอะไรจะ กล่าวมากไปกว่าคำว่า

‘ฉันเสียใจด้วย’

‘เกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นเรื่องธรรมดาค่ะ’

ภาณุประหลาดใจที่สาวน้อยวัยเพียงเท่านี้ มีความคิดแยบคายอย่างนั้น

‘แล้วที่รุ่งมาพบพ่อวันนี้ รุ่งก็ไม่ต้องการอะไรจากพ่อเลยคะ รุ่งแค่อ ยากรู้จักพ่อ อยากเห็นตัวจริง อยากเห็นหน้าพ่อ ก็เท่านั้น’

พูดจบสายรุ่งก็ขยับลุกจากที่นั่ง พลังกระพุ่มมือไหว้และกล่าวลา

‘รุ่งรบกวนเวลาของพ่อเท่านี้ รุ่งไปก่อนนะคะ’

‘เดี๋ยวก่อน’

สายรุ่งชะงักอยู่กับที่ เมื่อได้ยินเสียงทักท้วง

‘พ่อจะติดต่อรุ่งได้ที่ไหน’

สายรุ่งยิ้มพราย นัยน์ตาเป็นประกายระยิบ

นาที่นั้นภาณุไม่ได้คาดคิดเลยว่า ครอบครัวของเขาจะไม่มีวันเหมือน เดิมอีกต่อไป

๒

รัชดาไปพบมารดาของสามีที่พักอยู่บ้านอีกหลังหนึ่งในเขตรั้วเดียวกัน เป็นบ้านชั้นเดียว ทาสีขาว หลังกะทัดรัด เพื่อความสะดวกในการใช้ชีวิตของผู้สูงวัยที่ไม่อำนวยการเดินขึ้นลงบันไดสูงๆ ภาณุจึงสร้างบ้านหลังนี้ขึ้น เพื่อให้มารดาของเขาทำอะไรได้คล่องตัวตามประสาผู้สูงอายุ

ทั้งนี้ภาณวยังว่าจ้างจู่ไรให้เป็นที่เลี้ยงคอยดูแลและพักอาศัยอยู่ร่วมบ้านหลังเดียวกับมารดาของเขา ถึงแม้ว่าคุณจันทร์ฉายผู้เป็นมารดาจะยังมีสุขภาพแข็งแรงสมวัย ดูแลช่วยเหลือตนเองได้ทุกอย่าง ทว่าท่านรองอธิบดีผู้เป็นบุตรชายก็ต้องการให้มีพี่เลี้ยงเฝ้าดูแลและอยู่เป็นเพื่อนมารดา เมื่อเกิดเหตุปัจจุบันทันด่วนอย่างใดขึ้นอย่างน้อยพี่เลี้ยงวัยสาวใหญ่ก็อาจจะให้ความช่วยเหลือในเบื้องต้นได้บ้าง ก่อนจะขอรับการช่วยเหลือจากผู้อื่นในลำดับต่อไป

รัชดาเดินผ่านกระถางต้นไม้ที่มารดาของสามีใช้เวลาว่างเพื่อปลูกไม้ดอกขนาดเล็กอย่างดาวเรือง มะลิ โป๊ยเซียน และคุณนายตื่นสายที่ต่างก็ชูดอกไม้สีสันสดใส ชวนให้ผู้พบเห็นเกิดความสบายตา แม้แต่พี่ซึกฝักสวนครัว คุณจันทร์ฉายก็นำมาปลูกลงกระถางใบใหญ่ ให้แม่บ้านมาเก็บไปประกอบอาหารโดยไม่ต้องไปซื้อหามาจากตลาด เพราะมีทั้งพริกขี้หนุขูเม็ดเขียวเม็ดแดงสดอยู่เต็มต้น แล้วยังตะไคร้ กะเพรา โหระพา แมงลัก อยู่กระถางถัดไปนั้นอีก

รัชดาก็ไม่ได้รับรู้สึกสบายตาสบายใจแม้สักนิด เพราะในใจเหมือนมีไฟสุ่มหากไม่หันหน้าเข้าหารีอกกับใครบ้าง เห็นท่าว่าอกจะแตกตายเสียก่อน

“นั่งก่อนสิ แม่ดา”

คุณจันทร์ฉายทอดน้ำเสียงอาทร ชัยบกายจากท่านนอนเอกเขนกให้พี่เลี้ยงสาวใหญ่บีบนิ้วตักความเมื่อยขบ เป็นท่านั่งพร้อมที่จะสนทนากับลูกสะใภ้อย่างเป็นทางการเป็นงาน โดยคุณจันทร์ฉายได้ออกปากให้จู่ไรเลี้ยงไปจากที่นั่นเสียก่อน เพื่อที่ลูกสะใภ้จะได้พุดจาอย่างเปิดอกกับแม่ของสามี

โดยไม่มีคนนอกร่วมฟังการสนทนาอยู่ด้วย

รัชดาหย่อนกายลงนั่งตรงกันข้ามกับมารดาของภาณุ มองท่านด้วยสายตาเคารพรักประหนึ่งว่าอีกฝ่ายเป็นมารดาผู้ล่วงลับไปแล้วของตน ทว่าความอัดอั้นตันใจที่สุมแน่นอยู่ในอกนั้น ทำให้เธอไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นอย่างไรดี

“แม่ตาคงจะรู้เรื่องทั้งหมดจากปากของพ่อคุณแล้ว”

เมื่อมารดาของสามีเป็นฝ่ายเอ่ยปากขึ้นก่อน รัชดาก็คลายความอึดอัดใจลงบ้าง และเธอก็พร้อมรับการสนทนาด้วยการตั้งคำถามกับคุณจันทร์ฉายอย่างตรงไปตรงมา

“คุณแม่ทราบเรื่องนี้มาตั้งแต่แรกหรือคะ”

คุณจันทร์ฉายถอนหายใจยาว ก่อนกล่าวตอบเนิบๆ

“ถ้าแม่ดาหมายถึงเรื่องแม่ของสายรุ้งละก็...ใช่ เรื่องครั้งนั้นมันเป็นความผิดพลาดของคนหนุ่ม แต่พ่อคุณเขาก็รับผิดชอบสิ่งที่เกิดขึ้น ไม่ใช่จะทอดทิ้งไม่เหลือแฉฝ่ายผู้หญิงหรอกนะ ส่วนเรื่องสายรุ้ง เราทุกคนก็เพิ่งจะรับรู้กันนี่ละ”

รัชดาถอนหายใจแรงๆ เพื่อไล่ความกळัดกลุ้มร้อนใจบรรเทาเบาบางลง ทว่ามันไม่เป็นอย่างคิด สีหน้าและแววตาของเธอเต็มไปด้วยความเคร่งเครียดจนปวดร้าวไปทั้งศีรษะ

“ดาไม่สบายใจเลยคะ คุณแม่”

“แม่เข้าใจแม่ตานะ เป็นใครก็คงยากจะทำใจ”

คุณจันทร์ฉายรักและยกย่องลูกสะใภ้เสมอมา เพราะรัชดามีทั้งความสวยงามเป็นรูปสมบัติ มีการศึกษาและหน้าที่การงานอันมั่นคงเป็นคุณสมบัติที่เพียบพร้อมของผู้หญิงที่เป็นคู่ชีวิตของบุตรชายของเธอเป็นอย่างดี เรื่องราวที่เกิดขึ้นนี้ คุณจันทร์ฉายก็ยังมองว่าปัญหานั้นแก้ไขได้ มันไม่ร้ายแรงถึงขั้นคอขาดบาดตายสักหน่อยใครจะมองว่าเธอคิดอ่านด้วยใจของคนเป็น ‘แม่ผัว’ ย่อมจะมีความเอื้อยงเข้าข้างลูกชายของตนก็ตามที่

“ถ้าคุณแม่เป็นดา คุณแม่จะทำอย่างไรคะ” รัชดาตั้งคำถามเพื่อฟังคำตอบจากแม่ของสามี

“คำตอบของหญิงชราอย่างแม่มาก็เห็นจะมีอยู่ทางเดียว นั่นคือการรวม-
 ขอม เพื่อครอบครัว เพื่อคนที่เรารักและรักเรา” คุณจันทร์ฉายเลื่อนมือไป
 สัมผัสมือของลูกสะใภ้อย่างปลอบโยน พลังทอดเสียงเนิบๆ สืบไปว่า “คน
 เราต่างก็มีอดีตที่ผิดพลาดมากบ้างน้อยบ้างเป็นธรรมดา แม่ตาจะไม่ยกโทษ
 ให้พ่อคุณเชียวหรือ”

รัชดาถอนหายใจหนัก ไม่อาจคลายความมกลักลุ่มลงได้

...คุณตา ผมขอโทษ...

อาจารย์สาวใหญ่นึกถึงคำกล่าวหนักแน่นด้วยน้ำเสียงสำนึกผิดของสามี
 ด้วยความยุ่งยากใจ...เพียงแค่ว่าขอโทษ ทุกอย่างก็จบลงแล้วหรือ นี่มัน
 เรื่องเด็กๆ เล่นขายของกันหรืออย่างไร ฉันผิด ฉันขอโทษ เราเริ่มเล่นกัน
 ใหม่ละ นับหนึ่งกันอีกครั้ง ที่แล้วๆ มาเธออย่าถือโทษโกรธเคืองฉัน ปล่อยให้
 ให้มันแล้วไปเถอะนะ...

รัชดาถอนหายใจอีกเฮือก ซึ่งผู้เป็นแม่สามีได้แต่ทอดสายตามองด้วย
 ความเห็นใจ

“เรื่องที่จะยกโทษให้คุณๆ ไม่ใช่เรื่องใหญ่สำหรับตาหรอกค่ะ คุณแม่
 เรื่องเด็กคนนั้นต่างหากค่ะ ที่ทำให้ตาคิดไม่ตก หาทงออกไม่ได้”

“แม่ตาเป็นครูบาอาจารย์มาตั้งสิบยี่สิบปี มีความเมตตาอาหารให้ลูกศิษย์
 นับไม่ถ้วน แล้วยังประสาอะไรกับสายรุ้ง ลูกสาวของพ่อคุณอีกคนหนึ่ง แม่ตา
 จะให้ความเมตตาไม่ได้”

รัชดาเริ่มริมฝีปากแน่น สะดุดใจกับคำกล่าวเต็มปากของแม่สามีที่
 ยอมรับอย่างไม่ตะขิดตะขวงใจเลยว่าเด็กสาวรุ่นราวคราวเดียวกับแพรวดา
 คนนั้น เป็น ‘ลูกสาวของพ่อคุณ’ อีกคนหนึ่ง ทั้งที่ยังไม่มีการพิสูจน์หลักฐาน
 ทางพันธุกรรม ซึ่งจะบ่งบอกความสัมพันธ์ทางสายเลือดได้ว่าเป็นบิดากับ
 บุตรสาวอย่างแท้จริงหรือไม่

“คนเราจะให้ความเมตตาอาหารกันได้ ก็ต่อเมื่ออีกฝ่ายให้ความเคารพ
 นับถือเราใช้ไหมคะ”

“แม่ตาหัวนกรงว่าจะเกิดปัญหาแม่เลี้ยง ลูกเลี้ยงหรือ”

“แล้วคุณแม่คิดว่าจะไม่เกิดปัญหาอะไรเลยหรือคะ ในเมื่อเด็กคนนั้นไม่ใช่เด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ สีหน้าขบ แต่เป็นสาวเต็มตัวรุ่นเดียวกับยายแพร นะคะ คุณแม่”

ฝ่ายแม่สามมีไม่ถือสาที่คนเป็นสะใภ้กล่าวยกย่อนเช่นนั้น แม้จะรู้สึกไม่พอใจอยู่บ้างที่รัชดาเรียกลูกสาวอีกคนของลูกชายว่า ‘เด็กคนนั้น’ ทุกคำ

“แม่ดาอย่าตีตนก่อนไข้เลย บางทีมันอาจจะไม่มีปัญหาอะไรเลยก็ได้”

คุณจันทร์ฉายกล่าวปลอบโยนสะใภ้ ทั้งที่เธอยังใช้คำว่าบางที่อย่าง ไม่แน่ใจเหมือนกัน เพราะไม่มีใครล่วงรู้ว่าวันข้างหน้าจะเกิดปัญหาอะไร ขึ้นบ้าง ทางเดียวที่พอจะทำได้ก็เห็นจะเป็นการตั้งสติให้มั่นคง และจิตใจที่เข้มแข็งพร้อมเผชิญหน้ากับปัญหาที่จะเข้ามาในชีวิต

“แม่ดา ถึงสายรุ้งจะเป็นแค่ลูกเลี้ยงของแม่ดา แต่แกก็เป็นลูกสาวของพ่อคุณ เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเขาคือคนหนึ่ง แม่อยากจะทำเรื่องแม่ดาให้เมตตาสายรุ้งสักหน่อยเถอะ แกเสียแม่ไปแล้ว ญาติพี่น้องก็ไม่อาจจะพึ่งพาได้ เหลือแต่พ่อคนเดียวที่แกหวังว่าจะพึ่งใบบุญได้ คิดเสียว่าเห็นแก่ลูกนก ลูกกาเถอะนะ แม่ดา”

คำพูดจາหว่านล้อมของแม่สามมีที่นุ่มนวลนั้น ทำให้รัชดารู้สึกเหมือน ถูกต้อนเข้ามามุมอับ มองหาทางออกไม่เจอ นอกจากต้องเดินไปตามกรอบที่กำหนดขึ้น เธอไม่รู้รู้สึกปลอดภัยไปรังโล่งใจแม้แต่น้อย น้ำเสียงจึงเจือความขมขื่นใจอยู่มาก

“ดาร์กและเคารพคุณแม่เสมอค่ะ ดาจะทำตามคำแนะนำของคุณแม่แล้วดาก็หวังว่าลูกนกลูกกาของคุณแม่วันนี้ จะไม่กลายเป็นลูกเสือลูกตะเข้ วันข้างหน้านะคะ ไม่อย่างนั้นเราจะโยนความผิดไปให้ใครไม่ได้เลย นอกจากตัวของเราทุกคน”

ฟังคำลูกสะใภ้แล้ว คุณจันทร์ฉายปล้นรู้สึกใจหายวาบอย่างประหลาด หากเธอก็ช้อนความรู้สึกนั้นไว้ได้ภายใต้สีหน้าสุขุม สงบนิ่ง ก่อนออกปาก ท้วงติง

“พูดอะไรอย่างนั้นเล่า แม่ดา หน้าตา นิสัยใจคอสายรุ้งเป็นอย่างไร

ก็ยังไม่รู้ไม่เห็น แต่แม่ตากลับตั้งแง่เสียก่อนแล้ว”

“ดาไม่ได้ตั้งแง่กับเด็กคนนั้นนะคะ ดาเพียงแต่พูดเพื่อเตือนใจตัวเอง”

รัชดาค้านคำกล่าวของแม่สามีอย่างใจเย็น โดยไม่เป็นการขึ้นเสียง ทว่าคุณจันทร์ฉายกลับฉุนโกรธประสาผู้สูงวัยที่ปรารถนาความเคารพยำเกรง จากผู้ที่อ่อนอาวุโสกว่า สัมเสียดที่เอ่ยโต้ตอบจึงแฝงไปด้วยความหงุดหงิด เพื่อให้คนฟังรู้สึกถึงความไม่พอใจของตน

“เอาเถอะแม่ดา หากวันข้างหน้ามันเกิดเรื่องที่สายรุ้งทำให้แม่ดาไม่สบายใจ แม่ก็จะถือเสียว่าเป็นความผิดของแม่คนเดียว”

“คุณแม่กล้ารับรองแข่งขันกับเด็กคนนั้นที่คุณแม่ไม่เคยเห็นหน้าค่าตามาก่อนหรือคะ”

รัชดารู้สึกหนักใจไม่น้อย ขนาดเด็กคนนั้นยังไม่ได้ก้าวเข้ามาในเขตบ้านแม่แต่ก้าวเดียว ทว่าเธอคนนั้นก็มิคุณจันทร์ฉายฝ่ายสนับสนุนอย่างออกหน้าออกตาเสียแล้ว

“เพราะแม่เชื่อว่าสายเลือดของพ่อคุณ ต้องเป็นสายเลือดที่ดี เหมือนๆ กับยายแพร ดาน้องนั้นละ แม่คิดไม่ผิดหรอก แม่ดา ลูกพ่อเดียวกันสายเลือดเดียวกันจะต่างกันไปได้อย่างไร”

รัชดาฟังแม่สามีกล่าวขัดถ้อยขัดคำอย่างนั้นแล้ว เธอจะนั่งเจี๊ยบเสียดก็ได้ เพราะการขัดคอผู้อื่นไม่ใช่เรื่องที่เหมาะสมจะพูด แต่ทว่าเรื่องที่เกี่ยวข้องกับลูกสาวนอกสมรสของภานุ ทำให้เธอไม่อาจเพิกเฉยได้

“คุณแม่คะ...ไม่ลำเดียวกันยังต่างปล้อง พี่กับน้องยังต่างใจแล้วนับประสาอะไรกับไม้นอกกอ ข้าวนอกหม้ออย่างเด็กคนนี่ละคะ”

คุณจันทร์ฉายหน้าตึง พลังพูดตัดบททันควันว่า

“ถึงอย่างไรแม่ก็จะรับสายรุ้งเป็นหลานสาวอีกคนหนึ่งของแม่ เพราะแม่เชื่อว่าลูกไม้หล่นไม่ไกลต้นหรอก แม่ดา”

“ก็ขอให้เป็นอย่างนั้นเถอะคะ คุณแม่”

ก่อนที่การสนทนาระหว่างแม่สามีกับศรีสะเก้าจะ ‘จบไม่สวย’ ก็มีเสียงใสๆ ของสาวน้อยเอ่ยแทรกขึ้นว่า

“คุณแม่มาคุยกับคุณย่าอยู่นี่เอง ว่าแต่คุยเรื่องอะไรกันหรือคะ หน้าตา ดูซีเรียสจัง”

แพรวดาวได้ชื่อว่าเป็นเด็กเฉลียวฉลาด มีไหวพริบดี รัับรู้อารมณ์ของผู้อื่นได้ทันควัน เพราะฉะนั้นจึงยากที่ใครจะตบตาเธอได้ง่ายๆ เมื่อสังเกตเห็นความยุ่งยากลำบากใจในสีหน้าของทั้งสอง เธอจึงพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนน้อมว่า

“ถ้าเป็นเรื่องของผู้ใหญ่ คุณย่ากับคุณแม่ไม่ต้องบอกแพรวก็ได้ค่ะ”

“เรื่องของผู้ใหญ่ก็จริง แต่มันก็เกี่ยวกับแพรวและตาน้องด้วย”

แพรวดาวได้ยินผู้เป็นแม่บอกกล่าวอย่างนั้น จึงหย่อนกายลงนั่งข้างๆ นัยน์ตาดำขลับเป็นประกายแจ่มใส อยากรู้อยากเห็นขึ้นมาทันทีทันใด

“เรื่องอะไรคะ คุณแม่”

“แม่ดา”

คุณจันทร์ฉายซึ่งยับยั้งสะใภ้เสียก่อน ทว่ารัชดา กลับพูดขึ้นอย่างเป็นเหตุเป็นผลว่า

“มาถึงขนาดนี้แล้ว บอกความจริงกับยายแพรวเถอะค่ะคุณแม่ แกจะ ได้ทำใจเสียก่อนที่สายรุ่งจะเข้ามาอยู่ร่วมบ้าน”

“สายรุ่ง ใครหรือคะ คุณแม่ แล้วทำไมเขาต้องมาอยู่บ้านเดียวกับเรา”

แพรวดาวซักเอะใจ พลันรู้สึกสังหรณ์อย่างประหลาดว่าเจ้าของนามนั้น จะเข้ามามีบทบาทในครอบครัวของเธอนับจากนี้เป็นต้นไป

“สายรุ่งเป็นลูกสาวอีกคนหนึ่งของคุณพ่อเรานะ ยายแพรว”

คุณจันทร์ฉายเป็นคนตอบคำถามของหลานสาวแทนสะใภ้ ซึ่งวางหน้า หนึ่ง ราวกับไม่อยากจะพูดถึง

“ลูกสาว? จริงหรือคะ คุณย่า”

“เรื่องอย่างนี้ใครเขาจะพูดเล่นกันเล่า ยายแพรว”

คุณจันทร์ฉายเน้นเสียงหนัก แล้วเธอก็ได้เห็นปฏิกริยาตอบสนองของ หลานสาวในทันทีทันควัน

“แพรวไม่เชื่อหรอกค่ะ คุณพ่อไม่ใช่คนเจ้าชู้ ไม่มีทางที่คุณพ่อจะนอก

ใจคุณแม่หรือค่ะ”

“เราว่าอย่าพูดโกหก เชื่อถือไม่ได้หรือ ยายแพรว”

คุณจันทร์ฉายหน้านี้ว่ คุณโกรธขึ้นมาทันที เพราะแต่ไหนแต่ไรหลานสาวไม่เคยย້อนเธอด้วยน้ำเสียงกระดังง่อย่างนั้น

“แพรวขอโทษคะ คุณย่า แพรวไม่ได้หมายความว่า คุณย่าพูดไม่จริง แพรวขอตัวก่อนนะคะ แพรวจะกลับไปรอคุณพ่อที่บ้าน แพรวต้องได้ยินจากปากของคุณพ่อเอง”

พูดจบเจ้าตัวก็ผลุนผลันกลับออกไปอย่างร้อนรน รัชตามองตามบุตรสาวไปพร้อมกับเสียงถอนหายใจหนักก่อนเปรยถามแม่ของสามีว่า

“คุณแม่พอจะมองเห็นเค้าลางของความไม่สงบไหมคะ”

“แม่ดาเป็นแม่บ้าน จะให้บ้านของตัวสงบหรือร้อนเป็นไฟ ก็ขึ้นอยู่กับแม่ดาแล้วละ”

คุณจันทร์ฉายเป็นมารดาของภานุ อย่างไรเสียเธอก็ต้องเอนเอียงไปข้างบุตรชายวันยังค่ำ

“แล้วคนเป็นพ่อบ้านละคะคุณแม่ จะลอยตัวอยู่เหนือปัญหา ไม่ต้องร่วมรับผิดชอบเลยหรือยังงั้”

ผู้เป็นสะใภ้กล่าวเนิบง่ คุณจันทร์ฉายจึงนั่งอึ้งไปได้แต่ดวงหน้าเจื้อนไม่สบสายตาอีกฝ่าย ทั้งที่ใจนี้ภานุาให้ครอบครัวอันเปี่ยมด้วยความรักและอบอู่ของบุตรชายยังคงมีความสงบสุขอย่างที่ผ่านมานับยี่สิบปี

แต่ทว่าคุณจันทร์ฉายลึมนึกถึงความสัจย้จริงไปประการหนึ่งว่า...ความเปลี่ยนแปลงย่อมเป็นนั้รันดร์

๓

แพรวดาวนิ่งฟังทุกคำพูดที่ออกจากปากของผู้เป็นพ่อด้วยใจจดจ่อ โดยไม่เอ่ยถามแทรกสักคำเดียว เพราะเธอต้องการทราบความจริง ต่อให้เป็นเรื่องที่ตนเองคาดไม่ถึงก็เพียงได้ก็ตาม

“พ่อทำให้แพรวรู้สึกผิดหวังในตัวพ่อใช่ไหมลูก”

รองอธิบดีหนุ่มใหญ่เอ่ยถามบุตรสาวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน เมื่อเห็นว่าเธอยิ่งนิ่งและเงิบงั้น มีเพียงแววตาที่ท้อประกายครุ่นคิดและไตร่ตรอง ซึ่งดวงตาดำขลับคู่นั้นก็ได้แต่ทอดมองผู้เป็นพ่อแน่น

“ถ้าแพรวเห็นว่าพ่อทำความผิดเกินกว่าที่ลูกจะยอมรับได้ แพรวจะโกรธหรือเกลียดพ่อ จะว่าอะไรพ่อ พ่อก็ไม่ถือสาแพรวหรือลูก เพราะพ่อยอมรับผิดทั้งหมด รวมทั้งพ่อต้องรับผิดชอบในเรื่องที่พ่อได้ก่อไว้กับผู้หญิงคนหนึ่งเมื่อยี่สิบปีก่อนนั้น”

แพรวดาวรู้สึกสับสน ว้าวุ่นใจ ลองถามตัวเองว่าโกรธคุณพ่อไหม ก็ตอบได้ทันทีว่าทั้งโกรธทั้งผิดหวัง เพราะเธอเห็นคุณพ่อประหนึ่งรูปเคารพที่ลูกพึงรักและบูชาเสมอมา แต่แล้วจู่ๆ เธอก็พบว่ารูปเคารพนั้นปรากฏรอยตำหนิขึ้นมาให้เห็นชัดถนัดตา

แพรวดาวถอนหายใจหนัก แววตาหม่น ตั้งคำถามตนเองต่อไปว่าแล้วเกลียดคุณพ่อไหม เธอก็ได้คำตอบโดยไม่ลืมหวนคิดแม้แต่น้อยว่าตัวเองยังคงรักและเคารพคุณพ่อหมดใจ ไม่เหลือที่ว่างให้ความเกลียดชังเข้ามาแทรกได้แม้สักน้อยนิด คุณพ่อยังคงเป็นรูปเคารพที่สง่างามของลูกไม่เปลี่ยนแปลง

“แพรว...ว่าอย่างไรลูก” ภาณุทอดเสียงถาม เมื่อลูกสาวยังไม่พูดไม่จา มีเพียงเสียงถอนหายใจเป็นพักๆ

“คุณพ่อเป็นพ่อของแพรว เรื่องที่เกิดขึ้นแพรมองว่าเป็นเรื่องของผู้ใหญ่ และมันก็นานมาแล้ว แพรวเป็นลูกจะใช้ความรู้สึกของตัวเองตัดสินการกระทำ

ในอดีตของคุณพ่อ คงไม่ได้หรอกค่ะ ไม่มีใครเปลี่ยนแปลงอดีตของตัวเองได้ นอกจากเตรียมรับมือกับปัจจุบันให้ดีที่สุด”

ผู้เป็นพ่อยิ้มอ่อนโยน เมื่อได้ยินบุตรสาวพูดจาอย่างผู้ที่มีวุฒิภาวะของความฉลาดทางอารมณ์อย่างนั้น แต่แรกเขายังนึกหวั่นใจด้วยซ้ำว่าแพรวดาวจะตีโพยตีพาย ต่อต้านและคัดค้านหัวชนฝา เมื่อทราบความจริง ทว่าลูกกลับไม่ทำให้เขารู้สึกหนักใจเลย

“แพรวไม่ต้องกังวลนะลูกว่ามีสายรุ้งแล้วพ่อจะรักแพรวน้อยลง เพราะความรักของพ่อแม่ที่มีให้ลูกๆ ก็เปรียบเหมือนน้ำในมหาสมุทรที่กว้างใหญ่ไพศาล ไม่มีวันแห้งเหือด พ่อรักแพรวกับตานองมาก ลูกสองคนเป็นแก้วตาดวงใจของพ่อ และมันจะไม่มีการเปลี่ยนแปลง”

แพรวดาวยิ้มละไม ยอมรับว่าตื่นเต้นที่จะได้พบหน้าลูกสาวอีกคนหนึ่งของคุณพ่อ เธอจึงเริ่มให้ความสนใจฝ่ายนั้น

“สายรุ้งจะมาเมื่อไหร่คะ”

“วันหยุดที่จะถึงนี้ละ พ่ออยากให้เราทุกคนได้พบกันอย่างพร้อมหน้าพร้อมตา” ภาณุบอกกล่าวลูกสาวด้วยสีหน้าและน้ำเสียงเปี่ยมยิ้ม

“เสาร์อาทิตย์แพรวติดงานที่คณะ แต่ไม่เป็นไรคะ แพรวจะรีบกลับ ว่าแต่สายรุ้งเขาเป็นคนยังไงคะ คุณพ่อ”

รองอธิบดีหนุ่มใหญ่มิ้มในหน้า ยากที่จะตอบคำถามง่ายๆ ของลูกสาวในทันที เพราะเขาก็เพิ่งจะพบหน้าค่าตาของสายรุ้งเพียงครั้งสองครั้งเท่านั้น นิสัยใจคอแท้จริงของเธอเป็นอย่างไร เขาก็ยังไม่รู้แน่ แต่เท่าที่สังเกตได้ ก็เห็นชัดว่าสายรุ้งเป็นคนที่มีความมั่นใจในตัวเองอย่างมาก เขายังจำได้ดีว่าลูกสาวไม่มีความตื่นเต้น ไม่มีความประหม่าใดๆ เลย เมื่อเธอไปพบเขาถึงที่ทำงานอันโอโถง ดูเธอตั้งใจไปพบเขาอย่างเป็นทางการเสียด้วยซ้ำ

“พ่อว่ารุ้งเขาเป็นคนมั่นใจในตัวเองนะ”

ภาณุตอบแกมยิ้ม สำหรับเขาแล้วรู้สึกชื่นชมคนที่มีความมั่นใจในตัวเอง เพราะหมายความว่าคนคนนั้นมีความมั่นคง เด็ดเดี่ยวและเป็นนักสู้ชีวิต ไม่ยอมแพ้อุปสรรคอะไรๆ ซึ่งคนอย่างนั้นจะมีความมุ่งมั่นและ

พร้อมจะฟันฝ่าปัญหา เพื่อก้าวไปให้ถึงจุดหมายอันเป็นความสำเร็จในชีวิตได้

“แล้วหน้าตาละคะ สายรุ้งหน้าตาเป็นยังไง”

ผู้เป็นพ่อยิ้มแยมแจ่มใส เอ่ยแกมเขี้ยวว่า

“กลัวว่ารุ้งจะสวยเกินหน้าเกินตาลูกหรือแพรว”

“คุณพ่อ แพรวไม่ได้สวยสักหน่อย”

ลูกสาวพูดเสียงกระเจ้ากระรอด ภาณูยิ้มเอ็นดูพลางว่า

“ใช่แล้ว ลูกสาวพ่อไม่ได้สะสวยอะไรเลย ที่ได้เป็นดาวคณะก็เพราะ
เขาไม่รู้ว่าจะเลือกใครแล้ว ที่ได้เป็นดรัมเมเยอร์ก็เพราะเขาเห็นว่าลูกน่ะตัว
สูง แขนยาวเวียงคทาได้ถนัดมือ ไม่เกี่ยวกับหน้าตาเลยจริงๆ”

“คุณพ่ออะ”

แพรวดาวแสรังทำหน้าเง้า รับมุกหยอกล้อของผู้เป็นพ่อ เพราะรู้ดีว่า
ผู้เป็นพ่อรักเธอกับน้องชายปานแก้วตาดวงใจ แม้ท่านจะทำงานหนัก แต่ก็มี
เวลาให้ครอบครัวเสมอ ครอบครัวที่มีพ่อ แม่ ลูก และคุณย่า ที่มีความรัก
ให้กันอย่างอบอุ่น นับเป็นครอบครัวที่สมบูรณ์พร้อม

แต่แพรวดาวก็อดหวั่นใจไม่ได้ว่า จากนั้นไปสมาชิกในครอบครัวที่รักใคร่
กลมเกลียวกันเหนียวแน่นนั้นจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรหรือไม่ ในเมื่อจะมี
คนอื่นเข้ามาอยู่ร่วมบ้านเดียวกัน นั้นแพรวดาวก็กังวลใจอยู่ไม่น้อย เธอจึง
ต้องขอคำมั่นจากผู้เป็นพ่อ

“คุณพ่อสัญญากับแพรวได้ไหมคะว่า คุณพ่อจะเป็นคุณพ่อคนเดิมของ
แพรวกับตาน้อง”

“พ่อสัญญาลูก” ภาณุกล่าวหนักแน่น โดยไม่ไตร่ตรอง เพราะคำพูด
ที่ออกจากใจย่อมเป็นคำพูดที่มั่นคง เชื่อถือได้

“แพรวรักคุณพ่อที่สุดเลยคะ”

ลูกสาวเอนศีรษะเข้ามาอิงต้นแขนผู้เป็นพ่อด้วยท่าที่ประจบเอาใจ ฝ่าย
รองอธิบดีหนุ่มใหญ่จึงกล่าวแกมยิ้มหัวขึ้นว่า

“แต่น้อยกว่าผู้กองณขวัญนิดนึง”

“คุณพ่อ...”

“แพรวไม่พูดกับคุณพ่อแล้ว”

ภาณุยิ้มละไม มองตามบุตรสาวที่เดินจากไปด้วยท่าทางเขินแถมงอน เมื่อเขาเอ่ยชื่อนายทหารหนุ่มคนนั้น

ร.อ. ณิชวัญ หรือที่แพรวดาวกับภาดาเรียกเขาว่าพี่ณิชวัญ ผู้กองหนุ่มหน้าตาคมสัน รูปร่างสูงโปร่ง อัจฉริยะดี มีสัมมาคารวะ สมกับเป็นลูกผู้ชายชาติทหาร ไม่อย่างนั้นเขาก็บรัชดาคงไม่เต็มใจให้ณิชวัญคบหาดูแลกับแพรวดาวมาเกือบปีเศษแล้ว โดยมีน้ำชายเป็นพ่อสื่อ

หากจะว่ากันตามสายงานแล้ว ข้าราชการพลเรือนอย่างเขากับข้าราชการสายทหารอย่างณิชวัญไม่น่าจะมีเส้นทางมาพบกันได้ ถ้าไม่เป็นเพราะณิชวัญเป็นเพื่อนนายทหารรุ่นน้องของพันตรีนายแพทย์นพเก้า น้องชายของรัชดา

หมอนพเก้าก็มองแล้วว่าณิชวัญมีคุณสมบัติที่ ‘สอบผ่าน’ เหมาะสมที่จะเป็น ‘หลานเขย’ ของเขาในอนาคต จึงช่วยพูดรับรองในความประพฤติของผู้กองหนุ่มรุ่นน้อง กระทั่งพี่สาวพี่เขยยินยอมให้ณิชวัญเข้ามาออกอกในได้ เหมือนเขาเป็นสมาชิกของบ้านคนหนึ่ง โดยการคบหาของทั้งสองนั้นก็อยู่ในสายตาของผู้ใหญ่ตลอดเวลา

บ่อยครั้งที่หมอนพเก้าเคยถามนายทหารรุ่นน้องว่า เขารู้สึกอึดอัดใจบ้างไหม ที่ไม่ได้รับอนุญาตให้พาแพรวดาวออกไปเที่ยวตามลำพังตามประสาหนุ่มสาว เพราะทุกครั้งจะต้องมีภาดาไปเป็นเพื่อนพี่สาวเสมอ ซึ่งณิชวัญก็ตอบอย่างอารมณ์ดีว่า เขาพอใจที่แพรวดาวได้รับการอบรมเลี้ยงดูมาอย่างผู้หญิงสมัยใหม่ คือยังอยู่ในกรอบประเพณีอันดี ทว่าไม่เคร่งครัด เข้มงวดเกินไปจนคนในกรอบรู้สึกอึดอัด

อีกทั้งเขาก็รักภาดาเหมือนน้องชายแท้ๆ เพราะตาน้องเป็นเด็กฉลาดช่างพูด สมกับเป็นเด็กวัยประถม เขาจึงไม่รู้สึกว่าการที่มีตาน้องติดสอยห้อยตามพี่สาวไปไหนมาไหนด้วยนั้น จะเป็นส่วนเกินแต่อย่างใด กลับเป็นเรื่องที่ดีด้วยซ้ำ เมื่อบางครั้งมีคนเข้าใจผิดว่า เขาเป็นพ่อของตาน้องและแพรวดาว เป็นคุณแม่วัยใส ทำให้แพรวดาวทั้งขำทั้งอาย ส่วนเขากับตาน้องก็ได้แต่ยิ้ม

ปลื้ม

สำหรับภากับรัชดานั้น ก็ชื่นชมในตัวผู้กองอยู่ไม่น้อย ค่าที่ถนอขวัญ กล้าพูดจกกับผู้ใหญ่อย่างองอาจ แต่ทว่าเต็มไปด้วยความอ่อนน้อม เมื่อเขาขออนุญาตคบหาแพรวดาอย่างเป็นทางการ

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ผู้กองหนุ่มก็ได้พิสูจน์ให้ทุกคนเห็นแล้วว่า เขาเป็นคนอย่างไร หากกระหว่างนี้เป็นช่วงการทำข้อสอบเก็บสะสมคะแนน ผนขวัญก็ทำคะแนนนิยมได้ดีขึ้นตามลำดับ แม้แต่คุณย่าจันทรฉายก็ยังให้ ความรักและเมตตาผู้กองหนุ่ม รวากับเขาเป็นหลานแท้ๆ อีกคนหนึ่งที่เดียว

ส่วนทางครอบครัวของผนขวัญ คุณพ่อเป็นนายทหารนอกราชการ ตั้ง แต่พ้นเอกภุทธิกับคุณแม่ขวัญตาเกษียณจากงานประจำแล้ว และใช้เวลาว่างช่วยเหลืองานสังคมบ้าง ทำขนมไปฝากขายตามร้านกาแฟบ้าง ถือเป็น การใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ทั้งที่รายได้จากเงินบำนาญของเธอและสามี ก็พอใช้จ่ายอย่างไม่เดือดร้อน

จะว่าไปนายพันเอกภุทธิและคุณขวัญตาต่างก็ให้ความรักและเอ็นดู แพรวดารวากับเป็นลูกสาวคนหนึ่ง เพราะทั้งคู่มีลูกชายโตนเพียงคนเดียว เท่านั้น ทุกครั้งที่ผนขวัญไปรับแพรวดาที่บ้านตามาเที่ยวที่บ้านสวนที่อยู่ไม่ไกล จากกรุงเทพฯ ไปเช้าเย็นกลับได้อย่างสะดวกสบายนั้น ทั้งสองจึงมีความ เบิกบานใจกว่าทุกวัน เพราะความช่างพูดช่างคุยของเด็กๆ ประกอบกับความ น่ารักน่าเอ็นดู และกิริยามารยาทที่ดีสมวัย ล้วนเป็นเหตุผลที่ผู้รักดีผู้สูงวัย ได้ไม่ยาก

* * *

“น้องแพรว ช็อกโกแลตละลายจะหมดแล้ว”

ผนขวัญหมายถึงไอศกรีมในถ้วยของฝ่ายนั้น เมื่อเขาพาเธอกับภามา นั่งรับประทานที่ร้านโปรด

“คิดมากเรื่องอะไรครับ”

แพรวดายิ้มละไม ฐึ่สึกภูมิใจที่อีกฝ่ายอาทรในความเป็นอยู่ของเธอ

“คนที่จะเข้ามาเป็นสมาชิกใหม่ของบ้านนะค่ะ”

ผู้กองหนุ่มชมวดคิ้วเข้ม ใช้สายตาแทนคำถาม แพรดาวจึงบอกเล่าเรื่องของสายรุ้งให้ชายหนุ่มรับทราบอย่างคร่าวๆ ซึ่งทำให้ณขวัญประหลาดใจมาก ส่วนภาดานั้นแม้จะรู้เรื่องของพี่สาวต่างมารตามาก่อนแล้ว ก็ไม่รู้สึกกังวลใจแต่อย่างใด เพราะความที่เจ้าตัวยังเป็นเด็กอยู่มาก

“น้องแพรกลัวอะไรหรือ”

“แพรกังวลทุกอย่างค่ะ พี่ณขวัญ ต่อหน้าคุณพ่อแพรก็ทำเข้มแข็งเพื่อให้ท่านสบายใจ แต่จริงๆ แล้ว แพรว่าวุ่นมากค่ะ”

“อย่าเพิ่งคิดมากสิ น้องแพร คิ้วผูกโบแล้ว”

ณขวัญเลื่อนปลายนิ้วไปแตะเรียกคิ้วโค้งมนของสาวน้อยอย่างเบา มือพลงเอ่ยสับไป

“พี่เชื่อว่าน้องแพรต้องรับมือกับเรื่องนี้ได้ ก็น้องแพรของพี่เป็นคนเก่งนี่ครับ”

คนพียงยิ้มละมุน อบอุ่นกับน้ำเสียงนุ่มนวลของนายทหารหนุ่ม อย่างนี้หรือเปล่าที่เขาว่าความรักจะเป็นพลังใจให้เราก้าวเดินไปข้างหน้าอย่างมุ่งมั่น

“น้องแพรคนเก่งของพี่”

ภาดาระเช้าแกมยิ้มแก้มปริ แพรดาวจึงขิงตาปรามน้องชาย ไมโครแต่ตัวเขินน้องนี่นา

“พี่ณขวัญ ตาน้องสั่งไอศกรีมมะม่วงอีกถ้วยนะครับ”

ภาดาได้ยื่นใครต่อใครเรียกตัวเองว่าตาน้องมาตั้งแต่จำความได้ พอพูดเป็นเจ้าตัวจึงใช้คำนั้นแทนตนจนติดปาก

“เด็กๆ ทานหวานมากๆ ไม่ดีล่ะ ตาน้อง โตขึ้นอ้วนพุงป่องแล้วจะว่าพี่ไม่เตือน” แพรดาวปรามน้องชายด้วยรอยยิ้มเอ็นดู

“จริงหรือครับ พี่ณขวัญ”

ผู้กองหนุ่มรับคำ ก่อนเอ่ยต่อไปอีกว่า

“ถ้าตาน้องอยากจะมีสุขภาพดี แข็งแรงอย่างพี่ ตาน้องต้องทานผักเยอะๆ ทานขนมหวาน ไอศกรีมน้อยๆ แล้วก็ต้องออกกำลังกายทุกวันนะครับ”

“งั้นตาน้องไม่สั่งอะไรเพิ่มแล้วครับ”

“ดูสิ เชื่อพี่ณขวัญมากกว่าแพรเสียอีก”

“เด็กผู้ชายส่วนใหญ่อยากจะมีพี่ชายทั้งนั้นล่ะครับ”

“แต่พี่ณขวัญก็เป็นลูกคนเดียวนี่คะ”

“ถึงเป็นลูกคนเดียวก็ไม่มีปัญหาหรอกน้องแพร เด็กต่างจังหวัดอย่างพี่เล่นชนกันเป็นลิงทโมน วันหยุดที่ไรก็ชวนกันไปยิงนก ตกปลา โดดน้ำ โดดท่ากันตุมๆ กว่าจะกลับบ้านใครบ้านมันก็เย็นค่านั้นละ หิวโซตามๆ กัน”

แพรดาวฟังชายหนุ่มเล่าเรื่องของเขาสบายที่ยังเป็นเด็กชายจอมทโมน ด้วยนัยน์ตาเป็นประกายแจ่มใส

“อย่างพี่ณขวัญคงจะเป็นหัวโจกแน่ๆ”

ผู้กองหนุ่มยิ้มเยื่อน ดวงตาคมปลาบเปล่งประกายจัดจ้า

“แล้วคนเป็นหัวโจกมาตั้งใจเรียนตอนไหนคะ ถึงสอบเข้าโรงเรียนนายร้อยได้”

“ขึ้น ม.๑ แล้วครับ พ่อพี่บอกว่าเกิดเป็นลูกผู้ชายทั้งที แล้วเอาดีไม่ได้ ก็ไม่ต้องเรียน จะให้ออกมาชู้ดบ่อเลี้ยงปลา หัวโจกก็เลยต้องหันมาตั้งใจเรียนจริงจัง”

แพรดาวฟังอีกฝ่ายพูดคุยอย่างไม่รู้จักเบื่อหน่าย เหมือนเขาเป็นพี่ชายคนโตที่พร้อมจะปกป้องดูแลน้องๆ กระทั่งได้เวลากลับ เธอก็จึงมือน้องชายไปรอที่รถของณขวัญ ส่วนนายทหารหนุ่มก้าวตามออกมาทีหลัง

ซึ่งเป็นจังหวะเดียวกับที่หญิงสาวคนหนึ่งก้าวสวนเข้าไปในร้าน ทั้งสองเกือบปะทะกัน ทว่าด้วยสัญชาตญาณของสุภาพบุรุษนายทหาร ทำให้ณขวัญรีบเรียวแขนของเธอไว้ ไม่ให้ล้มลงเป็นที่อับอายขายหน้าของผู้คนที่นั่งกันอยู่เต็มร้าน

“ขอโทษครับ”

ณขวัญกล่าวสุภาพ พร้อมกับปล่อยมือออกจากเรียวแขนอีกฝ่าย เมื่อเห็นว่าเธอยืนตั้งหลักได้มั่นคงแล้ว

“ไม่เป็นไรค่ะ”

หญิงสาวตอบด้วยรอยยิ้มแพรวพราว ขณะที่ณขวัญเดินเลียงออกจาก
ร้านไปทันที ซึ่งนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ผู้หญิงเป็นฝ่ายเล่นหูเล่นตาใส่เขาก่อน เพราะ
เขาไม่ใช่คนหลงตัวเอง แม้จะมีคนจัดให้เขาอยู่ในกลุ่ม ‘ทหารหล่อบอกต่อ
ด้วย’ ก็ตาม

หรือจะว่าไปแล้ว ก็อาจจะเป็นเครื่องแบบนายทหารมากกว่า ที่ดึงดูด
สายตาของสาว ๆ...นาที่นั่นใครจะไปคิดว่า เจ้าของดวงตาระยิบยิ้มคู้้นั้นจะเข้า
มาพัวพันในชีวิตของเขา ทำให้เส้นทางชีวิตต้องมีอันพลิกผันไปอย่างไม่คาด
ฝัน

“รู้กราบพ่อ กราบคุณย่าคะ”

หญิงสาวกระพุ่มมือลงแทบตักของผู้เป็นพ่อและคุณจันทร์ฉายด้วยกิริยานอบน้อมถ่อมตน เป็นเชิงฝากเนื้อฝากตัว ส่วนรัชดาซึ่งเป็นคุณผู้หญิงของบ้าน และอยู่ในฐานะแม่เลี้ยง เจ้าตัวเพียงแต่ยกมือไหว้ เหมือนนัททหายคนที่อายุมากกว่าทั่วไป

“สายรุ้ง หลานย่าหน้าตาหมดจด ละม้ายพ่อคุณมากนะ มีหน้าซ้ำชื่อ แช่ยังเป็นสายตระกูลเดียวกับย่าอีก”

คุณจันทร์ฉายเซยคางหลานสาวคนใหม่ พิศมองดวงหน้านวลเนียนด้วยความเมตตาเอ็นดู แม้จะพบกันเป็นครั้งแรก เธอก็รู้สึกถูกชะตากับสาวน้อยคนนั้นแล้ว ประหนึ่งว่าเธอทำดวงแก้วพลัดตกหายแล้วกลับได้คืน จิตใจของผู้สูงวัย จึงเกิดความปีติยินดีล้นเหลือ

“ทำไมแม่เขาถึงตั้งชื่อลูกว่าสายรุ้งล่ะ”

ภาณุชวนลูกสาวคนใหม่พูดคุย เพื่อให้คลายความอึดอัดใจระหว่างเธอกับสมาชิกทุกคนในครอบครัวที่อยู่กันอย่างพร้อมหน้าพร้อมต้ายังห้องรับแขก โอโถงของบ้านหลังงาม

“ก็ตอนที่แม่เจ็บท้องใกล้คลอด แม่บอกว่าตอนนั้นเป็นฟ้าหลังฝน แล้วมีสายรุ้งขึ้นที่ปลายขอบฟ้า แม่ก็เลยให้รุ้งชื่อสายรุ้งคะพ่อ”

เจ้าตัวกล่าวตอบด้วยรอยยิ้มแจ่มใส

“ง่ายดีนะ” รัชดาเปรยเนิบๆ แกมยิ้มในหน้า

สายรุ้งได้ยินอย่างนั้นจึงหันไปสบสายตากับแม่เลี้ยงที่วางท่าสวยสง่า ดูเป็นผู้ดีทุกระเบียดนิ้ว ด้วยประกายตาคมวาวพร้อมจะเอาเรื่อง เพราะเจ้าตัวไม่ทราบว่คำพูดสั้นๆ นั้นมีความหมายอื่นแฝงอยู่หรือไม่ ซึ่งหากจะคิดไปในแง่ร้ายแล้ว ก็อาจคิดได้ว่าคนพูดเหน็บแนมไปถึงแม่สายฝนผู้ล่วงลับ ที่ยอม

มีความสัมพันธ์กับพ่อจนเกิดลูกนอกสมรสอย่างเธอขึ้นมา

“ชื่อไทยๆ เพราะดี พ่อชอบ”

ภานุสสังเกตเห็นสัญญาณแรกเริ่มที่ไม่ลงรอยกันระหว่างภรรยาของเขากับลูกสาวคนใหม่ จึงชิงกล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงประนีประนอม ไม่ให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งตกเป็นคนผิด

รัชดาผินหน้ามองสามีก็ประจักษ์ชัดว่าเขาเหอลูกสาวคนใหม่เต็มประดา...ก็แค่ของใหม่ที่ทำให้ตื่นเต้น อยากรจะมี อยากรจะได้ แต่ถ้าได้ไว้ในครอบครองแล้ว จะยินดีปรีดาแค่ไหน นั่นเป็นอีกเรื่อง

“รู้ดีใจค่ะที่พ่อชอบ และไม่บอกให้รู้จะไปเปลี่ยนชื่อบ้านๆ เป็นชื่อหรูๆ อย่างแพรรู้้ง”

แพรดาวรู้สึกขวางหูอยู่บ้าง ที่ฝ่ายนั้นพูดกระทบถึงชื่อของตัวเอง จึงนั่งเฉยอยู่ไม่ได้ พูดตอบไปเนิบๆ ว่า

“คนเราจะชื่ออะไรก็ไม่สำคัญหรอก มันสำคัญที่เราทำตัวเป็นอย่างไรต่างหาก ถ้าเราทำตัวบ้านๆ เราก็จะเป็นผู้หญิงบ้านๆ แต่ถ้าเราทำตัวดี เราก็จะเป็นผู้หญิงที่มีคุณค่าในตัวเอง และในสายตาของคนอื่น”

สายรุ้งยิ้มหัว พลางบอกว่า

“ลูกสาวครูบาอาจารย์พูดจาเหมือนครูบาอาจารย์เปียบเลยนะคะพ่อ ใจจะ ตาน้อง ต่อไปนี่ตาน้องก็มีพี่สาวเพิ่มอีกคนแล้วนะ”

ภาดาเบ้าปาก พี่สาวต่างแม่จึงเก็บความไม่พอใจไว้ภายใต้สีหน้ายิ้มละไม

“ตาน้องเรียกสายรุ้งว่าพี่คนเดียวก็พอ ส่วนแพรรู้้งไม่ต้องเรียกพี่หรอก เพราะเกิดปีเดียวกัน แค่ว่าพี่ท้ายปีเท่านั้น”

รัชดาไม่ต้องการให้แพรดาวยกย่องอีกฝ่ายเป็นพี่สาว เพราะหากเรียกสายรุ้งว่าพี่แล้ว คนเราก็ย่อมจะเกรงกันตามศักดิ์ เธอจึงวางฐานะลูกสาวให้เสมอกับสายรุ้งมากกว่าจะเป็นรองของอีกฝ่าย

“ยังงี้ก็ได้ค่ะ แต่กับคุณ รู้้งขอเรียกว่าคุณदानะคะ เพราะรู้้งมีแม่คนเดียว และแม่ของรู้้งก็เสียไปแล้ว”

สายรุ้งพูดแกมยิ้ม บอกให้ทุกคนทราบเป็นนัยๆ ว่า ถึงตัวจะอยู่ท่าม-